

SLOVENEK.

Političen list za slovenski národ.

Po pošti prejemati velja: Za celo leto predplačan 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za en mesec 1 gld. 40 kr.
V administraciji prejemati velja: Za celo leto 12 gld., za pol leta 6 gld., za četrt leta 3 gld., za en mesec 1 gld. V Ljubljani na dom pošiljan velja 1 gld. 20 kr. več na leto.
Posamezne številke veljajo 7 kr.
Naročnino prejema upravništvo (administracija) in ekspedicija, Semeniške ulice št. 2, II., 28.

Naznanila (inzerati) se sprejemajo in veljajo trisporna petit-vrsta: 8 kr., če se tiska enkrat; 12 kr. če se tiska dvakrat; 15 kr., če se tiska trikrat. Pri večkratnem tiskanju se cena primerno zmanjša.
Rokopisi se ne vračajo, ne frankovana pisma se ne sprejemajo.

Vredništvo je v Semeniških ulicah h. št. 2, I., 17.

Izhaja vsak dan, izveniš nedelje in praznike, ob 1,6. uri popoldne.

Štev. 12.

V Ljubljani, v torek 15. januarija 1889.

Letnik XVII.

Vera in narodnost.

V poslednji dobi izcimila se je neka posebna „narodna“ gorečnost, vsled koje se ima žrtovati narodnosti vse, tudi vera. So nekateri narodnjaki, koji bi vero radi — katere pa nimajo — oblačili in premenjavali lik suknjo, samo da bi s tem, po svojem mnenju, koristili narodu. Toda vernemu katoliku je odkritosrčni in pravični katoličan ljubši, nego takov prenapet liberalen narodnjak brez vere, glave in srca. Odkritosrčni katoličan, bodisi katerekoli narodnosti, vé Kristusove besede: „Kar nočeš, da bi ti drugi storili, to ne stori i ti drugim,“ in se po teh besedah tudi ravna. In kjer se nam Slovencem godi krivica od Nemcev, gotovo niso to zvesti nemški katoličani, temveč nemški liberalci in neverci.

Ravno krščanstvo je bilo, ki je otelo narod naš pogina, kateri mu pripravljajo nemški sosedje. Narod naš bode pa tudi ostal srečen, dokler se bode zvesto oklepal vere slovanskih blagovestnikov sv. Cirila in Metoda, in ko bi to opustil, vsipala se bode nánj od vseh stranij nesreča.

Vera in narodnost se pa vjemate vselej le tako, da vera podpira narodnost, da je nji podloga; nikoli pa obratno, da bi bila na prvem mestu narodnost in da bi se po nji določevala in ravnala vera. Kdor tako misli, nima nobene vere, ker bi se pač lahko prelevil v nasprotnem zmislju.

Zaradi narodnosti zatajevati vero, ali podrežati narodnostnim koristim vero, to je „narodni“ liberalizem, ki se še nikoli ni obnesel. Ljubezen do naroda posvečena je vže po Kristu samem in njegovih nauk; dalje vidimo v vrstah narodnih buditeljev zadnjih desetletij iskrene katoličane in duhovnike, plamteče v ljubezni do naroda, a nikdar taječe vero svoje, ko dandanes na marsikaterem narodnjaku družega ni, nego polna usta ljubavi in iskrenosti do naroda, toda v dejanjih njegovih ni sluha ni duha. Vera ravno navdušuje k junaškim činom, in ne motimo se, ako trdimo po vsi pravici, da je

vera krepila in navduševala naše narodne prvoboritelje.

„Cerkev in domovina, te se ljubite v prsih mojih sesterski — vsaka ima pol, vsaka ima celo moje srce.“ Tako slovó zlate besede moravskega pesnika-župnika Sušila. Vera in domovina! Kdor ljubi cerkev, ljubi i domovino in narod, iz kojega pohaja in h kojemu spada. Vera naša in nabožnost podpirate ljubezen do domovine, nabožnost podpira ljubezen do bližnjega, do vsega. Fenelon piše: „Ljubi bližnjega kakor samega sebe, prijatelja bolj, nego sebe, domovino bolj od prijatelja, človeški rod bolj, nego domovino, toda Boga nad vse!“

Kdor stavlja nad narodnost vero, isti izpodkopa narodnost, ne pozná tudi temeljnih resnic krščanstva. Vera se ne dá menjati po znani prislovcici: „Po vetru plašči!“ Piha li danes veter iz Ruske, ni treba se takoj obračati po vetru, kajti po vsakem vetru ne priplava ladija še v varno pristanišče. In če imenujemo človeka, koji je izdal narod, malopridnega, in onega, ki se ravna po prislovcici: „Po vetru plašči!“, in tako tudi dela, kot človeka slabih načel, kaj imamo še le reči o možu, ki vero svojo ravna po vetru, in bodisi to celó za narod?

Vsak smatra posestvo in imenje svoje za nedotakljivo, vera ima pa biti vsakemu najsvetejše posestvo, last, in to ima vselej pogumno in navdušeno braniti in zagovarjati. Velja li: „Kdor se jezika svojega sramuje, tega naj vsak človek zaničuje“, temveč še le ima veljati to o človeku, ki se sramuje vere svoje, da ga zaničujejo vsi ljudje.

Géslo vsakemu človeku ima biti: Brani vero očetov svojih, njih jezik in domovino! To géslo je vredno moža, vredno katoličana. Zvesto se držimo tega gésla, bodimo katoličani in to tudi v dejanji. Smo Slovenci katoliški narod, bodimo to i v dejanji, doma in v javnosti. Ne pustimo zasramovati naš najdražji zaklad, junaško ga branimo zoper neprijatelje in zasmehovalce. Ne družimo se s temi, ki nas katolike poznati nočejo, ne podpirajmo istih, ki se rogajo veri naših očetov.

Katoličani pa narodna potrpežljivost.

V 5. in 6. številki našega lista t. l. dokazovali smo v članku „Katoliško novinarstvo“, koliko je časopisov, ki tega imena ne zaslužijo in vredni niso, ki niso družega, nego skrivni židovski lističi, v kojih vredništvu sedi žid, ali pa s svojo pisavo razodevajo smer listu. Opozarjamo danes na sličen list „Oesterreichische Volkszeitung“, tednik, ki izhaja v Warnsdorfu (nemška Češka); vrednik mu je Ambr. Opitz, vodja nemških katoličanov na Češkem. Ta list je navdahnjen in prošinjen nepopisnim sovraštvom do vsega, kar je slovanskega, seje in neti narodnostni prepir v vsaki svoji številki s ščunvalnimi članki, in vrhu tega se drzne še imenovati se „katoliški list“.

Tako na pr. piše v listu z dne 11. decembra l. 1888 v članku „Dr. Riegers 70. Geburtstag“: „Dr. Riegra... danes proslavljajo kot moža, ki... si je stekel največje zasluge za narodno probujenje češkega duha. Toda sad temu je, da se je od te dóbe na Češkem med obema narodoma te dežele odprl skoro neprehoden propad boja, sovraštva in razpora mestu prejšnje potrpežljivosti, miroljubnosti, in dandanes se ni nádejati konca tega razpora.“

Rodoljubno delovanje njegovo imenuje se „sredstvo k agitacijskim namenom narodno-političnega boja“; dalje tají pravo korone češke in trdi, da „dr. Riegra namen je obnovljenje slovanskega kraljestva ‚korone češke‘, ki je, kakor znano (!), nekdanj bila.“

V ravno isti številki zlomiselnó rogovili in se zaganja v Slovence in naše narodne težnje in zahteve ter nadaljuje žalostno: „Nemec vselej zanemarija svoje in se trudi, da bi nasitil (!) te, ki so pozneje njegovi najhujši sovražniki, koji bi ga najraje povsodi izpodrinili in spodili iz dežele. Zaradi tega, Nemci, učite se od židov, Čehov in — Slovencev, kako imate biti praktični in razumni narodnjaki!“

LISTEK.

Za poklicem.

(Češki spisal Fr. Jurij Kostál.)
(Dalje.)

Tako se je zgodilo, da se je žena, katera je toliko revežem darovala, katera je pomagala, kjer je le mogla, — tako se je zgodilo, da je ta žena, obubožana, nesrečna privlekla se do bučiškega župniškega poslopja (farovža) s svojimi tremi, zime se tresočimi hčerkami.

Toliko, da župnik Hradil ni padel v omotico, ko je videl ženo, prej lepo in bogato, zdaj suho, v slabo obleko oblečeno, in ko je videl cvetoče prej hčerke, zdaj blede, tresoče se zime in lakote. In ko je slišal potem o njenem življenji, jokál se je. Jokati bi se bil moral vsak!

Tam na razvalinah bivše sreče gospodarila je zdaj druga žena, ne žena, ampak trinoginja ljudstva, in tukaj? — Župnik Hradil je koj spoznal, da je nujno in potrebno, da gre v Lejljevo hišo, da je nujno povedati zaslepljenemu možu, kaj se godi z njegovo ženo in otroci. K temu sklepu je prišel v svojih mislih prej nego je Lejljeva gospa za to

prosila. Naj to stori vsaj zavoljo otrok, če ne zavoljo nje same.

Pa ta pot, ta pot!

Večkrat se je ustavil Hradil, večkrat si je obrišal pot raz čelo! Prešinilo ga je: kako te bodo pozdravili? Kako te bo pozdravil ta, ki je zdaj tvoj sovražnik, tvoj srditi sovražnik? Toda le za trenutek se je ustavil! Spomnil se je upadlega obraza žene, zdaj zapuščene, spomnil se je suhih deklic in preudarjal je, kaj bi bilo enkrat iz njih, ako ne bi šel opomniti moža na njegove dolžnosti. „Saj greš, stopaš“ — govori sam pri sebi — „za poklicem, stopaš po tej poti, in ko bi bila polna trnja, moraš in moraš ga presekat, če tudi boš sam prepikan do zadnje kapljice krvi.“

S to mislijo je tudi vstopil župnik Hradil v Lejljevo hišo. Ta hiša! Župnik se je stresel. Prej je bilo tukaj tako prijetno in ljubo, zdaj se pa poznajo stopinje pregrešne žene. S takimi gotovo nemilimi občutlji pride Hradil v več Lejljevega stanovanja. Ustavi se še enkrat, vtopi se v misli — zavrne z roko, potrká in vstopi.

Lejla je bil slučajno sam v sobi. Ko vidi, da k njemu pride župnik, skoči osupneno in gleda v zadregi župnika. V tem trenutku ni ga mogel niti

pozdraviti, niti vprašati po vzroku tega neobičajnega obiska.

Župniku ni ostala zadrega skrita. Pri njem ni manjkala nikoli ugodna beseda. Na mah je spoznal, kako naj začne v tem trenutku govoriti.

In zares: ginljivo in resnobno je govoril za dušo.

„Nikari se ne ustrašite, gospod Lejla, ne pridem k vam kot sovražnik, nasprotno kot prijatelj vaš in vaše hiše.“ In ko se vsedeta moža nasproti, začnó teči iz ust duhovnikovih take besede, da je bil Lejla ginen. To je pa dobro porabil Hradil. Prešel je, kot bi se spominal na bivše čase — in iz teh na žalostno sedanost, in Lejla je imel naslikano življenje žene, katero je tako rekoč pregnal, in življenje otrok, kateri so mu sladili njegovo starost: imel je naslikano življenje prej njemu dragih tako, da se je kar tresel.

Duhovnik je že upal, da je zmagal — pa — Nesrečni trenutek!

Vrata se odpró in prikaže se raztogoten obraz one, zavoljo katere so trpeli mati in otroci.

Pred njo se ni hotel Lejla pokazati slabega. Otrese se še enkrat — in s tem strese raz sebe vse, kar je bila v njem beseda župnikova prebudila.

To je samo nekoliko posnetkov, kako piše list, kojemu je namen, kakor pravi v št. z dné 18. decembra l. l., „vselej oznanjati resnico“!

Nehoté se spominjamo, da so bile pač lepe one besede, katere je govoril nedavno umrli grof Leon Thun na prvem avstrijskem katoliškem shodu: „Cerkve nas uči: Ne stori nikoli komu, česar sam nočeš, da bi se ti zgodilo samemu“, in meni se zdi, da to mora biti pravilo, koje ima razrešiti vsa narodnostna vprašanja povsodi, osebito pa v Avstriji. Kdor je popolnem razumel ta izrek, kdor pojmi višji čut in višja načela nego so narodnostna, namreč načela krščansko-verska, kdor je prošinjen prepričanjem, da ljubezen, katero priporoča naša katoliška vera, mora imeti v čislh i pri narodnostnih razmerah, in da je zlasti v Avstriji, kjer pod jednim žezlom živi mnogo različnih jednako-pravnih narodov in da se ima z vsemi ravnati ravnopravno in z jednako naklonjenostjo, našel bode pravih sredstev, da odstrani vse težave.

Zaradi tega se nádejamo, da bodo pravi katoličani, zlasti pa duhovščina naša, skrbeli za to, da se zabrani sličnim listom pristop v pošteno družbo, kjer se morebiti žal, doslej še čitajo. Kajti vsak uvideva, da tak „katoliški“ list ne vnema navdušenja za katoliško stvar, temveč napačno izpodriva vso ljubezen in složnost, koja je idejal krščanstva! Bog daj, da bi ta idejal ne ostal samo idejal, temveč da bi se tudi vresničil!

Iz Hrvatske.

(Izvirni dopis.)

II.

Ko je bil 15. junija 1887 odstavljen zagrebski načelnik (župan) Nikola Badovinac, upili so dunajski in budimpeštanski „šornali“, da je treba vse slavensko misleče načelnike odstraniti in s takošno energijo postopati, kakor se je v Zagrebu zgodilo. Ta židovski recept se sicer drugod ni rabil, ker je predrastičen, nego samo pri nas še enkrat kasneje, ko je zadela ista osoda tudi križevskega načelnika. Mislilo se je in pričakovalo, da se bode proti odstavljenu županu izvela preiskava v kratkem, kajti sam je to zahteval. Ali na obsodbo se je moralo dolgo čakati in to menda vse zato, da se pripravi počasi pot in način, kako da se obsodba laglje izreče proti obtožencu. In to se je tudi zgodilo na starega leta dan, ko je disciplinarna komisija upravnega odbora mesta Zagreba izrekla sodbo, da je bivši župan kriv štirih prestopkov v vršenju svojih dolžnostij. Ko je bilo treba dati na zahtevo saborskega predsednika 5. oktobra 1885 o priliki onih nemirnih in razburjenih sej pomožno stražo, ni hotel tega naloga izvršiti, ter se pozival na postavu, da ga ona ne veže na to. To je prvi prestopok, in ta je bil menda tudi povod, da je bil odstavljen, kajti vlada je smatrala v tem ponašanju mestnega župana za politični prestopok, pa ga ni mogla trpeti, kajti radi šote za posipanje ulice, da ni bila namreč dobra, radi tega, ker je odpustil iz službe nadglednika mestne straže in ker je podelil nekim osebam pravico krčmarstva vkljub redarstvenemu poročilu, ne bi ga bili obtožili niti odstranili. Le ta obsodba je izrečena od nepostavno sestavljene komisije in od množ, ki so v

tej zadevi osebno interesirani, pa se že zaradi tega smatra kot nepostavna, kar sta dokazala dva člana te komisije, namreč grof Kulmer in Lovrenčić v predstavi, katero sta predala predsedniku Sieberu, potem se pa udaljila iz dvorane in tudi Badovinac sam, kateremu ni dovolil predsednik, da bode prisoten pri obravnavi. Sploh pa se ta obsodba čudna zdi tudi najbolj treznim ljudem, kajti obsoditi moža na tak način — biti so namreč štirje sodniki — in nobeden mestni odbornik, je nečuveno, ker predstavlja se mora, da je mož, katerega so obsodili, dvorski in ministerijalni svetovalec, uradnik, ki je v raznih državnih službah osivel, in da mu je poštenje bilo vedno nad vse. Samo nekaj ni mogel biti, namreč privrženec sedanjega vladanja v Hrvatski, samo nekaj ni mogel podnašati, namreč protivščine od vladne strani proti glavnemu mestu, in samo nekaj ni mogel storiti, da nagovori mestno zastopstvo, da podeli banu počastno diplomu mesta Zagreba. To so oni veliki prestopki, radi katerih je odstavljen in sedaj obsojen.

Obrazložjenje te obsodbe pričakuje se z veliko radovednostjo od vseh strank, kajti iz njega se bode razvidelo, kako se je vodila preiskava in kako smatra slavna četvorica sodnikov čast in dostojanstvo župana glavnega in prestolnega mesta.

Politični pregled.

V Ljubljani, 15. januarija.

Notranje dežele.

Avdijenci, katero je imel ruski vojaški attaché polkovnik Žujev pri avstrijskem cesarju takoj po svojem prihodu iz Peterburga, pripisuje se največja važnost. Potrjuje se, da je polkovnik Žujev prinesel jako pomirljiva zatrdila ruskega carja, ki so napravila globok vtis na cesarja Franca Josipa I. in bodo skoraj gotovo temeljito vplivala na mejnarodne razmere mej Avstrijo in Rusijo.

Z nova moremo konstatovati *mirovno izjavo*, in to sedaj iz avstrijskih višjih vojaških krogov. Dne 11. t. m. je vojni minister FZM. baron Bauer v spremstvu z načelnikom VI. oddelka vojnega ministerstva, polkovnikom Feldenhauerjem, obiskal štabno-častniška tečaja topništva in pehote. Na poveljnikov pozdrav je odgovoril vojni minister, da ga veseli, ko vidi gospodo pri duševnem delu za domovino. Poslovil pa se je z besedami: „Pri jako mirovnem pogledu v prihodnost sem prepričan, da bodem lahko osebno čestital pri slavnosti letnega sklepa.“

„Linzer Volksblatt“ pravi, da bo pisatelj brošure „Schärfere Tonart“ v kratkem izdal novo knjižico z naslovom: „*Organisiret Euch*“, ki je nadaljevanje prve brošure. Posvečena je posebno malim katoliškim mestom in trgom. Pisatelj v njej razpravlja tri točke: 1. Društvena zborovanja in izključitev starih „šablonov“. 2. Ostri, pravični, pa brezozirni govorniki v onih občinskih zastopih, v katerih je konservativna stranka v manjšini. 3. Podpiranje katoliško-konservativnega časopisja.

V ponovitev finančne poravnave s Hrvatsko odposlani regnikolarni deputaciji ne bode prejšnji pričetki posvetovanj, predno ne bo rešena orožna postava v državnem zboru. Hrvatska deputacija se sploh tudi še ni zedinila glede svojih tirjatev.

Ogerski domobranski minister Fejervary je dne 13. t. m. odpotoval na Dunaj, od koder je prinesel po mnenji budimpeštanskih krogov dovoljenje, da se smé § 14. orožne postave stilistično pre-

drugačiti; s tem upa vlada odpraviti vse pomisleke, katere gojijo glede te postavne točke nekateri liberalni poslanci. Položaj je postal zadnje dni mirnejši.

Vnanje države.

Kakor znano, ugovarjal je francoski konzul zoper sklep bolgarske vlade, da bo dala pri Burgasu vjete črnogorske roparje iz čete zloglasnega Nabokova obsoditi od bolgarskih sodišč, in sicer je to storil kot zaščitnik ruskih podložnikov v kneževini. Konzul je zahteval, naj se prednosti, katere dovoljuje kapitulacije podanikom velesil, razširijo tudi na Črnogorce. Toda bolgarska vlada je menila, da vjeti Črnogorci niso podaniki kakove velesile, ter je preko konzulovega protesta prešla na dnevni red. Kakor se sedaj čuje, izrekla je črnogorska vlada za ta konzulov korak francoski republiki zahvalo ter jo je ob enem prosila, naj i v bodoče zastopa vjete Črnogorce ter zahteva, da se izroče črnogorski vladi. V Cetinjah so jako radovedni, kaj bo na to odgovoril Goblet. — Minolo poletje se je mej Albanci in Črnogorci konečno poravnala osveta. Ker pa sta vzlic temu barjaktar Luka Matov in njegov sorodnik Mato Savor iz osvete ubila nekega Albanca, obsodilo ju je črnogorsko sodišče na smrt ter sta bila ravno danes teden ustrreljena. Luka Matov je na morišči še prosil, naj se pusti njegovi družini dostojanstvo barjaktarja, kar se mu je tudi dovolilo. — To usmrtilcev je naznanil tudi črnogorski uradni list, da tako dá Albancem večje zadoščenje in prepreči zopetno nadaljevanje osvete.

Reuterjevo izvestje poroča iz Sofije: Ob novem letu je bilo trideset bolgarskih kapitanov imenovanih majorji. Mej temi je tudi princ Franc Josip Battenberski, ki je častnik v prvem konjiškem polku in za nedoločen čas na odpustu. Princ Aleksander, ki ostane načelnik prvemu peš-polku, za-znamovan je v bolgarskem vojaškem zapisniku kot general pehote.

Ukaz ruskega carja z dné 11. t. m. odreduje, da se v evropski Rusiji obstoječih dvajset strelskih batalijonov premeni v ravno toliko strelskih polkov, vsak polk z dvema batalijonoma, in da ostanejo te vojne kakor dosedaj razdeljene v pet brigad. Isti ukaz predružačuje tudi rezervne peš-kadre-batalijone št. 27, 40 in 46 v polke po dva batalijona. — Car je podelil ministroma Višnjegradskemu in Manasseinu Aleksander-Nevski-red.

Vsled želje nemškega kanclerja Bismarcka se je postavila razprava o proračunu ministerstva zunanjih zadev na dnevni red današnje seje. Bismarck morda namerava govoriti pri tej priložnosti. Naselbinsko-politična razprava se bo pričela poputrnjim. Pričakuje se, da bo kancler pri tej priložnosti osvetlil splošni politični položaj. Dne 11. t. m. je knez predaval pri cesarju, potem pa je sprejel Wissmanna ter se je z njim posvetoval o afriški predlogi. — Z nova se zatrjuje, da vest o zaroki ruskega prestolonaslednika s hesijsko princesinjo Alice vzlic preklicem ne more biti popolnoma neosnovana; preklic bajle označuje, kakovega mnenja so v tej zadevi vodilni krogi.

Že včeraj smo poročali na tem mestu, da namerava odstopiti brunsviški princ-vladar. Mej berlinskimi dvorom in vojvodo Cumberlandom se neki vršé obravnave, katerim namen je odstraniti vse težave, ki so dosedaj zapirale vojvodi pot do brunsviškega prestola. V Brunsviku samem bi ne imeli ničesa zoper takega novega vladarja, ako bi se izpolnil le eden pogoj: dati bi se moralo zadostno jamstvo v smislu državne edinosti. Vojvoda bi moral v vsakem oziru zakonito priznati sedanjí položaj države ter obljubiti, da hoče biti zvest zavezni knez državi. Odpovedati bi se moral vsaki misli na zopetno pridobitev Hanoverskega ter bi ne smel imeti v svoji okolici oseb, ki so prijazne welfskim spletkam in na-

Pred obrazom tiste se Lejla tako zloglasno zasmije — kot vihar. In ta vihar spustil se je na glavo ubogega župnika Hradila.

„Kaj mi li mar to?“ zareži Lejla — „kaj mi li mar to, kako je zdaj, — jaz sem jim plačal — in vi? Vi idite — ali razumete? Vam ni nič mar moje življenje!“

In za tem blisk iz Lejljevih očíj in za tem predrzni, škodoželjni smeh, pri katerem se župnik strese. Prišel je iz ust tiste, zavoljo katere je Lejla na svoje pozabil, ko jim je pretila beda — neizrek-ljiva beda.

Bučiški župnik ni vedel, kako je prišel na dvorišče! Premagan je bil! Prišel je čez dvorišče in padel pred Lejljevo hišo na klopico pod lipo, padel je in se jokal.

Mnogo se je jokal! Tega vendar ni zaslužil: saj je šel prosit za tisto, ki ima, če tudi ločena od njega, vendar pravico; saj je šel prosit za tiste, kateri so bili pod to streho rojeni, in katerih rojstvo je pozdravil oni z nasmehljajem in veseljem! In zdaj? — Kaj jim bo rekel? Kaj bo rekel tem, kateri čakajo gotovo nepotrpežljivo na njegovo vrnitev? Kaj jim bo rekel? Župnik si obriše solze iz očíj in začne misliti.

Nesrečnim naj reče — „konec vsega“ — in s to besedo naj jih pošlje v trudno življenje, v katerem bi soproga in otroci Lejle, otroci bogataša umirali lakote?! Ne, to reči bi presegalo moči dobrega župnika! Ne, ne bo tega rekel! Posvetoval se bo najprvo s svojo dobro materjo, katera mu gospodari — in katere srce on dobro pozná, vé, da more pričakovati, da mu bo zašepetala: „Ko je oni tako surov, midva ne bova taka, midva ne bova zapustila nesrečnih...“

In pri tem župnik Hradil vstane. Odleže mu. Še enkrat pogleda Lejljevo hišo, ne z očitanjem, ampak z občutljajem, ki je obsijal njegov obraz in napoti se domov.

V njegovem srei je blagor in tam — v hiši?

Tam zdaj gleda iz okna zmagonosno pregrešna žena — ne žena — satan — ter kaže pod oknom igrajočemu se rujavemu fantalinu, s kako sramoto odhaja „oni črni“ — ko so ga iz hiše pregnali!

Rujavi fantalin se zakrohoče, pokaže na bič in reče: „Če bo še enkrat prišel — mati — nikari se ne boj, jaz ga bom natepel z bičem.“

Tudi to je slišal župnik v trenutku, ko je v njem dozorel namen, gotovo najbolj blagosrčen.

„Jaz ga bom natepel z bičem“, ponavlja še enkrat pripovedujoč stari in vzdihne globoko. Obmolči, ustavi se v svojem pripovedovanju!

Prav za prav je bil prisiljen obmolkniti!

Soproga visokega uradnika se začne jokati, propadnik pa kašljati, zato bi ga tudi nihče ne slišal. Drugi sedé tiho; tudi sarkastični smeh žida-politika je izginil. Le gospa in propadnik sta bila ginena.

Visoka gospa je ginena preočito. Vsak čas se strese, vsak čas se pokaže solza — zdaj pa začne plakati silno! V srei jej je, kakor bi jo kaj sililo, da pokaže svoje sočutje z besedami; toda zdaj to ni bilo mogoče. Nasproti visoke gospe se nemirno premiče in odkašlja v zadregi propadnik. Ne more in ne more pogledati pripovedujočega starca in ne more pogledati druge gospode. Zdi se mu, ko da bi moral oditi v sredi pripovedovanja ven, kjer bi se oddahnil — pa druga močnejša moč ga zadržava. Gleda v tla... (Dalje sledi.)

Pesnik — brivec.

Mihael Bellman bil je na Švedskem najbolj sloveč liriški pesnik ob času kralja Gustav Adolfa. Njemu pa ni samo beseda tekla v verzih, ampak bil

meram. — Na vsem tem je malo verjetnega. Restavracija Welfov pod pokroviteljstvom Hohenzollerncev, to gotovo ni Cumberlandov ideal prihodnosti. Na zgorajšjo novico „Bresl. Ztg.“ odgovarja berlinska poluuračna „Post“: „Nam ni mogoče poizvedeti, kdo razširja v Brunsvičkem take vesti; prepričani pa smo, da so istega vira, kakor one za dóbe cesarja Friderika. Kakor nas uči tedanja izkušnja, malo smemo verjeti tem trditvam.“

„Pol. Corr.“ poroča iz Rima o obnovljenji diplomatske zveze mej sv. Stolom in Anglijo: „Pred kratkim se je po listih poročalo, da bo prišel v Rim vojvoda Norfolkski in da se bode zopet pričelo razpravljati mej sv. Stolom in angleškim ministerstvom o obstoječih vprašanjih. Vatikanskim krogom pa o bližnjem prihodu vojvode Norfolkškega ni ničesa znano, zaradi tega so dotične vesti vsaj prezgodnje. Vojvoda Norfolkski je minolo leto pri svojem slovesu iz večnega mesta pač rekel, da bo morebiti leta 1889. prišel za nekaj časa zopet v Rim, toda dosedaj ni Vatikan o tem še ničesa zvedel. Tudi tišina gledé diplomatskih obravnav mej sv. Stolom in londonskim kabinetom še ni prenehala. Največja težava je postopanje irskih katolikov, katerih občutljivost prenašati smatra sv. Stol za svojo dolžnost. V Irski se je zadnji čas v tem oziru nekoliko na bolje obrnilo, kar priznava tudi sv. Oče v svojem zadnjem pismu irskim cerkvenim pastirjem.“ — Ob enem poroča „Pol. Corr.“, da se sedaj mudi v Rimu lord Dufferin in s Crispijem vravnava podlage, na katerih bi se sklenila zvezna pogodba mej Italijo in Veliko Britanijo. Angleški parlament je sicer zoper take zveze, vendar pa upa lord Dufferin od Crispija doseči take pogoje, s katerimi se bo mogel tudi angleški parlament sprijazniti.

Francoski ministerski predsednik Floquet je dne 11. t. m. sprejel deputacijo panamskih delničarjev, ki mu je razložila položaj podjetja ter ga prosila vladne pomoči. Floquet jej je odgovoril, da se jako zanima za to podjetje, toda vlada mora biti iz znanih vzrokov jako oprezna in se ne sme zakopati v nove obveze niti z najmanjšo obljubo. — Salis, poslanec Herault-departementa, namerava interpelovati pravosodnjega ministra zaradi predolge preiskave v njegovi pravdi zoper Numo Gillyja. — Pri volitvi senatorja v Saint-Brieuxu je bil izvoljen konservativec Ollivier z 854 glasovi. Republikanski kandidat je dobil 369 glasov. — Jacques je zopet odgovoril na zadnjo proklamacijo Boulangerjevo. V dotičnem manifestu pravi Jacques, da pomeni generalova kandidatura razuzdanost in narodni pogin. — Predvčerašnjim popoldne si je ogledal Carnot razstavo. Pri tem ga je nagovoril belgijski komisar Carlier. Carnot se mu je zahvalil rekoč: „Znano Vam je, da je Belgija vedno v Franciji doma.“

Nizozemski kralj predvčerašnjo noč ni skoraj nič spal ter v zadnjih 24 urah ni skoraj ničesa zavžil. Po splošnem mnenju ni dolgo več do onega trenutka, ko bo prišla zadnja ura nizozemskemu kralju Viljemu. To sklepajo iz tega, ker sedaj priznavajo že uradna poročila nevarnost kraljeve bolezni.

Mirovni shod v Milanu se je predvčerašnjim izvršil brez posebnega dogodka. Mej izvoljenimi častnimi predsedniki je tudi Liebknecht. Govorilo je več zborovalcev, potem pa se je sprejel dnevni red, s katerim enoglasno sklene shod, da se bodo člani z vsemi sredstvi ustavljali vojskam mej raznimi narodi in razvili propagando v pobratenje narodov in zmago miru, ki se naslanja na prostost, enakost in pravičnost.

Rumunski minister Majorescu bo v kratkem odpotoval na Dunaj, da se za sedaj spora-zume o podlagi, na kateri bi se pričele obravnave gledé trgovinske pogodbe. Rumunska vlada je iz lastnega nagiba pripravljena na korist avstrijski industriji predrugečiti več točk svojega samoupravnega

tarifa. — Zaradi velike nezadovoljnosti mej prebivalstvom v Dobrudži je vlada sestavila komisijo, ki se bo posvetovala o potrebnih premembah v upravi te province. — Zaradi velikih zametov je promet na železnicah skoraj popolnoma vstavljen.

Severnoameriški židje agitujejo za to, da bi se njihov sabat preložil na nedeljo. Dosedaj so imeli strogi židje svoje prodajalnice zaprte ob sobotah in tudi nedeljah, ker niso hoteli žaliti čuta večine prebivalstva. Misel so sprožili židovski bogoslovci sami, trdeč, da je Bog zapovedal počivati eden dan v tednu, kateri dan pa mora to biti, to določiti je nemogoče. Zaradi tega pa gotovo tudi ni zapreke, zakaj ne bi smeli imeti židje svoj dan počitka ob enem s kristijani.

Izvirni dopisi.

Iz Zagreba, 12. januarija. Nekaj časa je na dnevnem redu med hrvatskimi duhovniki vprašanje zidanja „duhovniškega doma“. Namen tega doma bi bil, da v njem stari in onemogli duhovniki morejo preživeti zadnje dni svojega življenja mirno in pokojno, ter za nizko ceno. To srečno in plemenito misel so hrvatski duhovniki pozdravili z navdušenjem. Pričetnik te srečne misli, prečast. gosp. dr. Feliks Suk, vseučiliški profesor, zbral je hitro okoli sebe nekaj duhovnikov, da se o tem vprašanju natančneje razgovoré. Ustanovili so odbor, kateremu je predsednik dr. Suk, tajnik St. Korenić, katehet na višji dekliški šoli, odborniki pa F. Hoepperger, Ivan Krapac in dr. Bauer. Odbor je takoj pričel delati ter bode razposlal duhovnikom listine z vprašanjem, ali se strinjajo s to mislijo in koliko hočejo v ta namen darovati. Doslej se je oglasilo do sto duhovnikov z doneski, in upati smemo, da je zidanje „duhovniškega doma“ zagotovljeno. Ta misel je našla odmev tudi v djakovski in senjski škofiji, kar je tudi v redu, da se zida dom za vse hrvatske duhovnike. Hrvatski učitelji zgradili so si krasen dom, zakaj bi si ga ne vsi svečeniki? Kolike koristi je taka zgradba, tega mi ni treba opisavati. Korist so uvideli takoj oni, katerih se tiče, zato pa so tako navdušeni pozdravili to vest. Daj Bog, da Vam kmalu sporočim, da je gradnja „duhovniškega doma“ gotova stvar!

Dnevne novice.

(Državni zbor) prične svoje zborovanje 29. januarija, kakor je poslanec Stöhr izvedel od ministerskega predsednika. Med počitnicami je vojna komisija gospodske zbornice pretresala vojni zakon in ga sprejela brez premembe. Kakor so poročali dunajski listi, zavrgla je pa vse od poslaniške zbornice sklenene resolucije; vendar je to brez pomena, ker gospodska zbornica načeloma ne sklepa nobenih resolucij. Sicer pa od poslaniške zbornice sprejetim resolucijam za njih veljavnost ni treba, da jim pritrdi tudi gospodska zbornica, kakor je tako soglasje potrebno za veljavnost drugih sklepov, ampak vsaka zbornica zá-se sme in more vlado v resolucijah opozarjati na to ali ono reč, ki se ji dozdeva važna in potrebna.

(Kranjskemu deželnemu muzeju) je Nj. ces. visokost cesarjevič Rudolf poklonil zbirko ilustracijskih pokazov iz svoje knjige „Die österr. ung. Mo-

narchie“, tiskanih na japonskem papirji, z dostavkom, naj se ti slikarski vzorec razstavijo občinstvu.

(V Katoliški družbi) bo jutri 16. t. m. po navadnem govoru prijateljski pogovor o važnih društvenih zadevah. Zavedni katoličani, ki poznajo potrebe časa in se zavedajo svojih dolžnosti, so povabljeni, da v obilnem številu pridejo v Katoliške družbe prostore v Ahačičevi hiši na Starem trgu.

(Dreotova zapuščina.) Kakor se poroča, naznanila je neka tržaška banka, da je umrl A. Dreot pri njej vložil 25.000 gld., ki pa niso bili nikjer zabeleženi ali vknjiženi. Za to lepo svoto bi nihče ne vedel, ko bi se banka sama ne bila oglasila.

(Pogorel) je dne 5. t. m. zjutraj v Turjaku rastlinjak z dragocenimi cveticami. Akoravno je bil blizu poslopij, vendar ni bilo večje nesreče, ker ni bilo sape in so bile strehe snegom pokrite. Čuden slučaj je to, dostavlja naš dopisnik, da sta na Raki in v Turjaku ob istem času pogorela graščinska rastlinjaka.

(Ljubljanska čitalnica) bode priredila v svojih prostorih društvene veselice dne 19. januarija, 2 febr. in 16. febr. Začetek vsem trem veselicam ob 8. uri.

(Gosp. Josipa Gorupa) imenovale so častnim članom čitalnica v Pulji in občini Osilnica in Mokronog.

(Železniški voz v ognju.) Iz Senožec se poroča, da se je dne 11. t. m. ob 1. uri zjutraj tovorni vlak št. 26 odpeljal iz Št. Petra proti Gor. Ležečam. Pri tem vlaku je bil tudi jeden voz naložen z ogljem v Trst. Med vožnjo pa se je oglje vnelo, skoro gotovo po iskrah iz strojevega dimnika. Ko je prišel vlak na kolodvor v Gor. Ležečah, je oglje vže dobro gorelo. Voz je le malo poškodovan, oglja pa je polovica zgorela.

(Pri občinski volitvi) v Lukovici je bil izvoljen županom gosp. Janko Krsnik, c. kr. notar in graščak na Brdu, svetovalecma pa Jurij Kralj, posestnik v Čepļah, in Jože Belec, posestnik v Lukovici.

(Pomočni uradniki ljubljanski) imajo v četrtek dne 17. januarija t. l. ob 7. uri zvečer v Štrukljevi gostilni (Kolodvorske ulice) svoj osnovalni shod s sledečim dnevnim redom: 1. Nagovor. 2. Branje društvenih pravil. 3. Vpisovanje udov k pristopu v društvo. 4. Volitev odbora. K obilni vdeležbi se uljudno vabi.

(„Sokol. Časopis zájmům tělocvičným věnovaný“) se imenuje glasilo slovanskih „Sokolov“, katerega prvo številko smo dobili. V tej številki sta dva slovanska in dva hrvatska članka, dalja dopis iz Novoga Mesta in iz Ljubljane. List prinaša tudi podobe in „Telovadni slovar češko-hrvatsko-nemško-poljsko-slovenski“, pri katerem sodeluje za slovenski del g. Brunet. V listu je tudi članek „O telovadbi in telovadnih družtvih v Parizu.“ Dotični pisatelj poudarja važnost, da se v Parizu ustanovi češko ali sploh slovansko telovadno društvo.

(Klub slovenskih biciklistov) je sklenil v včerašnji seji prirediti društveno zabavo dne 23. febr. t. l. v zgornjih prostorih narodne čitalnice na korist mestnim ubogim. Ker je namen plemeniti in zanimanje za prvo bicikliško veselico obilno, nadejati se je dobrega vspeha.

je tudi, kakor naš Vipavec pravi: „na moč šaljiv“. Ko ga je kralj spoznal, vabil je vedno veselega pesnika na svoj dvor. Ker pa že takrat pesnikovanje ni veliko neslo, preskrbel si je Bellman rokodelstvo, izučil se je za brivca, in kralj ga je imenoval svojega dvornega brivca. Bellman je tudi resnično večkrat na teden kralja obril. Kdor pa veliko govori, utruji si jezik in pljuča, in da ta dva preimenitna organa ne usahneti, treba je vlage. To je tudi naš pesnik dobro vedel, še bolje pa čutil. Razveseljeval je s svojimi dovtipi velikrat celo družbo visoke gos-pôde, ki se je o gotovih večerih zbirala v krasnih sobanah kraljeve palače. V velikih dvoranah stale so pa tudi mize obložene z mrzlimi jedili in močnimi pijačami. Tje se je tudi dvorni brivec večkrat zatekel. Za jedi ni veliko maral, tolikanj bolj poslu-ževal se je pijače. Tu je menda hotel nadomestiti, kar je tam zgrešil. Nasledki pa tudi niso izostali. Vino je bilo močno, število kozarčkov, katere je praznil, ne malo, kdo se bo tedaj čutil, če je pesnika premagalo in je pozabil, v kaki je družbi. Težko je bilo to kralju, pijančevanje je zelo sovra-žil. Ker je bil dvorni brivec o takih večerih večkrat v stanji, ki ni posebne časti delalo visokim gostom, prijel ga je kralj neki večer takoj pri

vstopu prav trdo. Zapretil mu je, da praga kraljeve palače ne bo smel prestopiti, ako se le še enkrat upijani, kaj pa da tudi briti ne bo hodil več kralja.

Vedno žejni pesnik zatrjeval je z lepimi besedami, da se bode poboljšal, čez mero gotovo ne bode več pil. Znano je, kedaj se pijanec spreobrne. Še tisti večer se je pošteno navlekel božje kapljice, jezik se mu je zaletaval in čudno se je zibal po parketu. To kralja tako razkači, da kar v pričo vse družbo Bellmanu zapove, naj zapusti grad ter naj se ne predrzne še kedaj stopiti v kraljevo palačo.

Zastonj je drugi dan prosil, naj ga pusté v grad, da kralja obrije. Kaj si pa izmislil naš šaljivec? Kralj je stanoval v prvem nadstropji; soba, kjer je navadno delal, imela je okna na dvorišče, kjer nobene straže ni bilo.

Ko tretji dan zamišljen hodi kralj po sobi, potrka nekdo na okno. Začuden pogleda kralj proti oknu, in koga zagleda?

Svojega brivca, pesnika Bellmana. Na lestvi stoji trka na steklo in zvedavo gleda svojega vladarja. Brišalo ima na rami, v roki drži vso pripravo za brijenje. Gustav Adolf odpré okno ter osorno vpraša, kako se drzne bližati mu, ko mu je vendar

prepovedal, še kedaj prestopiti prag kraljeve palače. „To je res, prepovedali ste mi, a le prag, okna pa niste nič omenili“, smeje se odgovori brivec. „Res je malo neprimerna pot po lestvi do Vašega okna, pa kaj vse kralju vdano srce ne poskusi!“ Pri teh besedah je pa vže ročno po oknu razložil vse orodje za brijenje. Kralja je popustila nejevolja; smehlja se, pristavi: „Naj bo, me boš pa obril, ker si se toliko trudil do mene, pa v sobo mi ne pojdeš, kar tu na oknu me boš.“ Veselo žvižgaje pripravlja Bellman milo in namaže kralja po obrazu; ko je pa to dokončal, vzame zavitek, kjer so bile shranjene britve, in hiti po lestvi navzdol.

„Tepec, kam pa greš?“ zavpije Gustav nad njim. „Domov, sire, domov; britev sem pozabil, le potrpite, v par minutah sem zopet tu,“ — in zginil je za voglom.

Kralj zapré okno, umiva se obraz, smeja se je originalnemu pesniku-brivcu. Ko se je očistil, usedel se je k pisalni mizi ter lastnoročno napisal povabilni list k zabavnim večerom. Od tistega časa pregledal je pesniku njegovo slabost in se še velikokrat smijal njegovim šalam in dovtipom.

(Italijanska „kultura“.) Zagreška trgovinska zbornica je nedavno raznim glavarstvom razposlala službeno okrožnico, tako tudi v Poreč. Lahom v Poreču pa vse smrdi, kar je hrvatsko in zato so službeno pismo neodpečateno vrnili z opazko „rifutato“ v Zagreb. Ako se tako godi s službenimi spisi, kako še-le z vlogami raznih strank.

(Za vojaške nabore) so se že povsod pričele priprave. Nabori se bodo vršili že po novi vojaški postavi, ki bode do konca tega meseca potrjena.

(Ameriško trtnico) namerja napraviti c. kr. poljedelsko ministerstvo pri Črnomlju. Trtnoušni komisar Reichel je neki vže ogledal in potrdil dotično posestvo v Loki.

(Ljubljanska čitalnica) razpošilja svoj letopis začetkom leta 1889. Čitalnica je imela v minolem letu štiri častne ude, 325 ljubljanskih in 8 vnanjih, skupaj 337. Dohodkov je imela čitalnica v gotovini 4651 gld. 1 kr., v obligacijah 1650 gld., troškov 4584 gld. 38 kr., torej ostane gotovine 66 gld. 63 kr. Časopisov ima društve 22 političnih, 22 poučnih in zabavnih.

(Dr. H. pl. Basedow.) nemški pisatelj, bival je minolo poletje na Bledu „pri Petranu“. Kako draga je bila ta čast za gospo Klinarjevo, posestnico imenovane gostilne, pové nam tukajšnji uradni list, v katerem objavlja gospa, da ji je imenovani gospod pisatelj dolžan ostal 328 gld. za pilo in jelo.

(Srbskih srečk) glavni dobiček je zadela serija 8641 številka 35.

Raznoterosti.

— Kako v Ameriki rastejo mesta. Pred meseci se je razširila vest, da bode neka železniška družba zgradila železnico med Filadelfijo in Barne-gatom. Neki bogatin iz Novega Jorka je hitro kupil med imenovanimi mestoma po jako nizki ceni kos sveta, na katerem se lahko sozida veliko mesto. Najel je tudi več zemljemercev, ki so mu izdelali načrt mesta z ulicami, cerkvami, šolami, gostilnami itd. Vsakemu prostoru je bogatin dal posebno slavno ime. Mesto samo pa je imenoval po svojem rojstvenem mestu v Škociji „Paisly“, in ker je mesto bilo zidano le na papirji, imenoval je je „Paisly the magic city“, to je „Paisly čarovniško mesto“. Nato je prodajal hiše na papirji po jako visoki ceni, češ, da bo „Paisly“ znamenita železnična postaja. In res! V šestih tednih je „spekulant“ prodal 5000 prostorov. Vsak kupec je dobil načrt svoje hiše za-stonj, se vé, da je moral hišo sam sozidati. Novi meščani so že izvolili župana ter nabrali denar za nove cerkve. V kratkem se prične delo, in prihodnjo pomlad morda bo že stalo veliko mesto z železnično postajo na prejšnji pustinji.

— Po civilni poroki. Uradni sluga (po-maga novemu poročenecu obleči zimsko suknjo): „Tako, Vaša milost!“ — Novi poročenec: „Tukaj prijatelj“ (stisne mu v roko nekaj drobiža). — Uradni sluga: „Hvala lepa, pa le kmalu zopet pridite.“

Telegrami.

Haga, 15. januarija. Kralj je imel mirno noč ter se po razmerah precej dobro počuti.

Amsterdam, 14. januarija. Vlada je po-trebno ukrenila, da se bode mogla mirno izvršiti prestolna prememba.

Pariz, 14. januarija. V zborničnih hod-nikih sta se danes ministerski predsednik Floquet in poslanec Laur živahno pričkala zaradi Laurovega očitanja gledé porabe taj-nega zaklada. Floquet je imenoval očitanje nesramno obrekovanje, ter je zahteval, da se stvar spravi na govorniški oder.

Pariz, 15. januarija. Floquet je sprejel sinoči Laisanta in Leherisse-ja, Laur-ovi priči, ter je ostal pri svojem zaznamovanji „infamija“ in trditvi, da se spravi zadeva na govorniški oder v zbornici.

Novi York, 15. januarija. Več ladij je

odplulo v Panamo, ker se bojé, da bodo tam izbruhnili nemiri.

Krško, 15. januarija. Čast. gosp. Merjašič, administrator pri sv. Duhu, je danes ob 10. uri umrl za osepnicami.

Umrli so:

12. januarija. Frančiška Oblak, delavčeva hči, 2¼ leta, Vegove ulice št. 9, eroup.

13. januarija. Jožef Fermentin, črevljarjev sin, 6 let, sv. Petra cesta št. 16, škarlatica.

V bolnišnici:

12. januarija. Karolina Kolar, delavka, 32 let, atrophia cerebri.

Vremensko sporočilo.

Dan	Čas	Stanje		Vetar	Vreme	Mokrine na 24 ur v mm
opazovanja		barometra v mm	termometra po Celziju			
13	7. u. jut.	734.9	—2.6	m. vzh.	oblačno	8.00
	2. u. pop.	736.2	—1.6	sr. vzh.	"	snež
	9. u. zveč.	736.7	—3.6	sl. vzh.	"	
Srednja temperatura —2.6° C., za 0.1° pod normalom.						

Dunajska borza.

(Telegrafsko poročilo.)

15. januarija.

Papirna renta 5% po 100 gl. (s 16% davka)	82 gl. 35 kr.
Sreberna „ 5% „ 100 „ 16% „	83 „ 05
4% avstr. zlata renta, davka prosta	111 „ 65
Papirna renta, davka prosta	97 „ 95
Akcije avstr.-ogerske banke	881 „ —
Kreditne akcije	312 „ 30
London	120 „ 70
Srebro	— „ —
Francooski napoleond.	9 „ 54
Cesarski cekini	5 „ 68
Nemške marke	59 „ 12½

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Brata Eberl,
izdelovalca oljnatih barv, firnežev, lakov
in napisov.

Pleskarska obrt za stavbe in meblje.

Ljubljana,
za Franciškansko cerkev v g. J. Vilharja hiši št. 4.

prilagojena prečast. duhovščini in p. n. občinstvu vse
v njiju stroko spadajoče delo v mestu in na deželi kot
znano rečno fino delo in najnižje cene.

Posebno prilagojena za prekupee so **oljnate barve**
v ploščevinastih pušicah (Bleichbüchsen) v domačem
lanenem oljnatem firnežu najfinije naribane in boljše
nego vse te vrste v prodajalnah.

☛ Cenike na zahtevanje. ☛

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Posestvo na prodaj!

Janez Šebat v Kamnigoric

proda iz proste roke

☛ **posestvo** ☛

po domače imenovano „Pri Žajfarji“. Isto sestoji iz
hiše z najst sobami, kletjo in iz gospodar-
skega poslopja. Hiša je sredi vasi ob cesti, ima
dvoršče, je pripravna za krčmo in prodajalnice,
oddasta se za to dva patenta, s katerima je združena
pravica za točenje žganja. Zemljišča je: njiv za šest
mernihkov posevke, pet oralov seče in pet in pol oral
gozda. Posestvo je dobro ohranjeno. (2-2)

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

KMETOVALEC.

Ilustrovan gospodarski list s prilogi „Vrtnar“.

Uradno glasilo
c. kr. kmetijske družbe
vojvodine kranjske.

Urejuje Gustav Pirc, družbeni tajnik.

„Kmetovalec“ izhaja 15. in zadnji dan v mesecu ter stoji s priložno vred 2 gld., za 1/2 strani 8 gld., in na 1/4 strani 3 gld. Pri večih naročilih velik rabat. Družabnikom izdatno ceneje. Vse inzerate zunaj Kranjskega sprejemata le Haasenstein & Vogler na Dunaji (Wien, I., Wallfischgasse Nr. 10).

Inserti (oznanila) zaračunajo se po nastopni ceni: Inzerat na celi strani 16 gld., na 1/2 strani 8 gld., na 1/4 strani 3 gld., in na 1/8 strani 1 gld. Pri večih naročilih velik rabat. Družabnikom izdatno ceneje. Vse inzerate zunaj Kranjskega sprejemata le Haasenstein & Vogler na Dunaji (Wien, I., Wallfischgasse Nr. 10).

Vsa pisma, naročila in reklamacije pošiljati je c. kr. kmetijski družbi v Ljubljani, v Salendrovih ulicah št. 5.

Berilo v „KMETOVALECU“ in „VRTNARJU“ je danes za naprednega kmetovalca tako važno, da ne sme biti slovenskega gospodarja brez teh koristnih listov.

„KMETOVALEC“ s prilogi „VRTNAR“ stoji na leto 2 gld., gg. učitelji plačajo pa le polovico. Udje c. k. kmetijske družbe dobivajo „KMETOVALECA“ zastonj.

Naročila sprejema c. k. kmetijska družba v Ljubljani, v Salendrovih ulicah št. 5.

Naročniki, ki vstopijo med letom, dobijo vse izšle številke. (12-2)

ČEBELNO-VOŠČENE SVEČE (11-7)

prodaja in razpošilja PAVEL SEEMANN v Ljubljani.